

doen. En dat kan! Want wij bezitten meer dan één kunstenaar die aan de graphische en decoratieve eischen kan voldoen. Mits hij officieel gesteund wordt en de eischen van bemoeijking van namaak worden herzien, in plaats van aanvaard als een dogma. De moderne techniek van vervalschingen is ver gevorderd.

Het voorbeeld van mannen als Der Kinderen kan ons juist in tijden als deze naar den geest tot richtsnoer strekken. Hij, die de monumentale verten zag, wist dat groote maar ook kleine daden noodig zijn. Hij wist, dat „zeer zeker groote cultuurwerkingen noodig zullen zijn om de glorie der menschelijke vermogens weer in volle harmonische ontwikkeling te toonen, en gaarne wordt erkend, dat zij den weg te banen zullen hebben: ook de oude kunst dankte daaraan zijn diepste levenskracht”.

Doch tevens beseftte hij voortdurend: „Wij moeten den weg vinden van de hoogten en vergezichten, die wij begeeren en vermoeden, naar de reële en actueele gegevens, waarin wij leven en werken.” „... ons hart blijft kloppen voor het werk dat zoo nabij is en dat onze toewijding zoo noodig heeft; onze plicht als artiesten is het te arbeiden en er voor te zorgen, dat de werkplaats van den dag ons ruimte en gelegenheid biedt.”

De constructieve taak, waartoe wij in den nood van nu meer dan ooit geroepen worden en die een krachtproef voor velen van ons zal zijn, strekt zich uit over het kleinste en het grootste deel van het levensorganisme. En hierin vonden wij steun tot het aangeven van nog steeds verzuimde mogelijkheden voor onze kunstenaars op een misdeeld gebied, dat niettemin zijn plaats heeft in het maatschappelijk leven.

A. M. Hammacher

VIJF ZOMERZEGELS 1940

Reeds eenige jaren biedt de reeks van vijf zomerzegels gelegenheid aan eenige graphische kunstenaars zich te oefenen in de bijzondere eischen, te stellen aan een portretzegel. Het zelf graveeren was reeds tot regel geworden. Ontwerp en uitvoering kwamen in één hand. Door de verdeling van de opdrachten over vier kunstenaars ontstond, ondanks een zekere eenvormigheid, toch een levendige afwisseling door karakteristieke verschillen in het graveeren en de conceptie van het portret. Kuno Brinks had de moeilijke opgaaf Vincent in beeld te brengen. Hij is niet vervallen in een poging tot het nabootsen van de typische factuur van Vincent. Straf en streng heeft hij de gegevens van een zelfportret¹ van Vincent graphisch omgezet. Mevrouw Reitsma blijkt — met Hartz — het meest beweeglijk. Zij zochten een actie: de handeling van het schrijven en van het schilderen. Deze opvatting is picturaal en plastisch vooral in de belichting en den achtergrond van Jan Steen. Levigne wist een zekere sierlijke fijnheid te brengen in zijn werk. In de reeks gezien heeft hij het meest allure; hij wist alle zwaarte te ontgaan, zijn werk kreeg iets lichts en is toch geserreerd. Letters en cijfers bleven — als vroeger — voor alle zegels eender. De opvatting is, dat deze noodzakelijke aanduiding van land en waarde over de beeltenis heen, als iets aparts moet worden gezien. Deze opvatting kan worden bestreden. De tot nu toe gevonden oplossing lijkt niet bevredigend. Er zijn voorbeelden van een gelukkiger, graphisch gelukkiger, letter en cijfer en het bijeen zijn in één vlak

¹ Het tweede uit St Remy (no 29 cat. Scherjongde Gruyter)